

Цікавими для дітей є природні «скарби» – дарунки природи (шишки, жолуді, каштани, насіння різних квітів і рослин, камінчики, дерев'яні бруски, пісок, глина, вода), з якими вони працюють на заняттях з образотворчого мистецтва. Ознайомлення дітей з цим воістину «казковим» матеріалом, проведення дослідів, виготовлення виробів – все це відкриває перед ними дивний, захоплюючий і неповторний світ природи, змушує мислити і міркувати, радіти своїм першим відкриттям і досягненням, розвиваючи разом з тим дрібну моторику, окомір [3,с.48].

Список використаних джерел

1. Калуська Л. Валеологія в дитячому садку та вдома. /Л. Калуська, Н. Щулькіна. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 1999. – 56 с.
2. Лущик І. В. Фізичне виховання дошкільників. Фізкультурна й оздоровча робота: Планування, конспекти занять, метод. поради /І. В. Лущик. – Харків: Ранок, 2007. – 224 с.
3. Лохвицька Л. В. Навчи мене бути здоровим! Зошит з основ здоров'я для дошкільнят (ст. дошк. вік) / Л. В. Лохвицька, Т. К. Андрющенко. – Тернопіль: Мандрівець, 2008. – 56 с.

УДК 378.162.17

ВАСИЛИНКА М. І.
Мукачівський державний університет, Україна

РОЛЬ САМООСВІТИ У ПРОФЕСІЙНОМУ СТАНОВЛЕННІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Сучасні тенденції реформування початкової школи потребують удосконалення та розвитку професійних умінь, гармонізації емоційних і логічних компонентів діяльності майбутніх фахівців. В Концепції Нової української школи зазначено, що нині зростають вимоги до рівня професійної підготовки майбутніх учителів початкових класів як провідних суб'єктів освітньої діяльності, які в умовах сьогодення виконують ролі фасилітатора, модератора індивідуальної освітньої траєкторії розвитку дитини.

Відповідно актуалізувалася проблема формування у студентів потреби в професійній самоосвіті, так як вона є рушійною силою активізації цілеспрямованої професійної діяльності, показником творчих здібностей майбутнього педагога. При відсутності у фахівців мотивації до самоосвіти і розвитку професійно важливих якостей, професійної спрямованості й рефлексії власної діяльності, обсяг знань, умінь, навичок, отриманий у період навчання, не буде ними реалізований.

Цікавими та цінними для нашого дослідження є погляди науковців В. К. Буряка, Л. Н. Куликова, І. Л. Наумченка, Г. С. Сухобської та ін., які розглядали проблеми професійної самоосвіти майбутнього вчителя початкових класів. У їхніх теоріях самоосвіта розглядається як необхідний компонент, що забезпечує готовність студентів, майбутніх фахівців до безперервної освіти до безперервної освіти. Вчені зазначають, що самоосвіта тих, хто навчається, – це специфічна динамічна система, яка ґрунтується на індивідуальних потребах у постійному розширенні, оновленні та поглибленні знань людини в різних галузях науки, освіти, культури, сучасної техніки. Тому самоосвіту майбутнього педагога

слід розуміти, з одного боку, як постійне поповнення професійної та загальнокультурної інформації, з іншого – як постійне оновлення індивідуального соціального досвіду в найширшому плані. Програма самоосвіти включає вдосконалення суспільно-політичних знань, ознайомлення з найбільш визначними досягненнями різних наук, збагачення літературних і естетичних уявлень, ознайомлення з новими тенденціями та явищами культурного життя.

Самоосвіта сприяє наданню свободи майбутньому вчителю у виборі завдань професійно – особистісного розвитку залежно від їх індивідуальних здібностей і нахилів. Тенденція до індивідуалізації процесу самоосвіти педагогів передбачає можливість порівнювати і зіставляти особисті досягнення з передовим педагогічним досвідом, приводити рівень своїх педагогічних здібностей і можливостей у відповідність до вимог професії, що позитивно впливає на емоційний стан педагога і дозволяє йому набувати впевненості у своїй професійній праці, стимулює самоосвіту вчителя початкових класів. В процесі аналізу психолого – педагогічної та методичної літератури з проблеми дослідження, нами визначено три рівні готовності майбутніх вчителів початкової школи до самоосвіти: початковий, середній, вищий.

На початковому рівні мотиви самоосвіти студентів переважно стихійні. Вони не пов'язують особисті потреби в самоосвіті із суспільними інтересами. Знання з навчальних дисциплін мають ізольований характер. На цьому рівні студенти не вміють самостійно організувати самоосвіту, а можуть лише сумлінно виконувати вказівки та рекомендації викладачів. На середньому рівні готовності особистості до самоосвіти властиве прагнення навчитися самостійно ставити перед собою цілі самоосвіти та якісно виконувати їх. Студенти розуміють необхідність пов'язувати самоосвіту з інтересами суспільства, але не завжди вміють чітко сформулювати відповідну мету. Знання з навчальних предметів систематизовані. Студенти вміють самостійно організувати процес самоосвіти, проте не можуть раціонально планувати цілісний задум самоосвіти. Для вищого рівня характерні глибоке розуміння необхідності керуватися в самоосвіті соціально значущими цілями, вміннями чітко сформулювати такі цілі, прагнення досягти їх в оптимальний спосіб. Суб'єкт самоосвіти вміє на науковій основі оптимально керувати процесом самоосвіти від планування до здійснення задумів і самоконтролю отриманих результатів.

Таким чином, без уваги до самоосвіти, як одного з основних елементів процесу навчання у ЗВО, у наш час неможливо підготувати висококваліфікованих фахівців. У сучасних умовах професійна самоосвіта має орієнтуватися на формування професійної гнучкості та мобільності, здатності адаптуватися до мінливих умов та змісту професійної праці, запобігання внутрішньо особистісних конфліктів і професійної фрустрації, для створення умов для самореалізації особистості.

Список використаних джерел

1. Воронка М. Мотивація навчальної діяльності студентів як засіб підвищення якості знань / М. Воронка // Початкова школа. – 2008. – №4. – С.21-24.

2. Мамаєв М. Нові технології навчання у ВНЗ /М. Мамаєв, О. Романюк // Рідна школа. – 2002. – №4. – С. 27 – 34.
3. Кутнак І. Особливості підготовки майбутніх учителів початкових класів у світлі завдань сучасної вищої школи / І. Кутнак // Початкова школа. – 2014. – № 10. – С. 28 – 30.
4. Хомич Л. О. Підготовка майбутнього вчителя початкових класів в умовах зміни цінностей суспільства / Л. О. Хомич // Науковий вісник МДУ імені В. О. Сухомлинського. Вип. 1.30. Педагогічні науки. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mdu.edu.ua/spaw2/uploads/files/2_4.pdf

УДК 378-047.22:629.73(043.2)

ВАСЮКОВИЧ О.М.
Національний авіаційний університет, Україна

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ГОТОВНОСТІ ФАХІВЦІВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ АВІАЦІЙНОГО ПРОФІЛЮ

На основі аналізу сучасних підходів до формування професійної готовності фахівців у закладах вищої освіти авіаційного профілю розкрито доцільність організації професійної підготовки майбутніх авіадиспетчерів на засадах компетентнісного, комунікативного та особистісно орієнтованого підходів.

Заклад вищої освіти авіаційного профілю покликаний готувати висококомпетентних та професійно конкурентоспроможних фахівців авіаційної галузі, здатних брати на себе відповідальність, використовувати всі необхідні знання, вміння й навички та швидко приймати правильні рішення у своїй професійній діяльності.

Успішність функціонування авіаційної галузі визначається результативністю професійної діяльності фахівців, що детермінується ґрунтовністю їхньої професійної підготовки (Барановська, 2017, с. 18). Авіаційні фахівці є представниками ризикованих професій, оскільки їхня професійна діяльність відбувається в нестандартних ситуаціях, що часто є причиною переживання кризових станів, які проявляються у професійних деструкціях, виникнення стресових станів, а також неможливості адаптування до нових умов праці (Барановська, 2017, с. 18).

Науковцями обґрунтовано доцільність використання різних сучасних підходів до формування професійної готовності фахівців. Так, проблема застосування компетентнісного підходу до формування професійної готовності фахівців у закладах вищої освіти авіаційного профілю спрямовує нас до розкриття ключових понять: «компетентність» і «компетенція».

У чинному Законі України «Про вищу освіту» (2014) зазначено, що «якість вищої освіти – це сукупність якостей особи з вищою освітою, що відображає її професійну компетентність, ціннісну орієнтацію, соціальну спрямованість і обумовлює здатність задовольняти як особисті, духовні і матеріальні потреби, так і потреби суспільства». Під поняттям «компетентнісний підхід» розуміється зорієнтованість освітнього процесу на формування та розвиток ключових (соціальних і особистісних) та професійних компетенцій особистості.



МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>